

ת"פ 63327/11/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 63327-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות ראשון לציון

נ ג ד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד דגנית משעלי

הכרעת דין

כתב האישום ומענה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) [במאמר מוסגר: אין מנוס מלשוב ולהעיר למאשימה כי בניסוח כתב האישום יש לכלול גם את הוראת ס"ק 1 וכן את סעיף 379 לחוק העונשין. עם זאת, אין בהשמטה כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם].

הנאשם וגב' תמי כהן (להלן: תמי) היו בני זוג משך כחצי שנה, ונפרדו מספר ימים עובר למועד האירוע - 4.7.18. במועד זה בשעה 02:52 לערך שהו הנאשם ותמי מחוץ למועדון בעיר ראשון לציון (להלן בהתאמה: המועדון, המקום). בין השניים נתגלע ויכוח על רקע רומנטי, במהלכו סטר הנאשם לתמי והדף אותה לאחור. מיד ובסמוך התקרבה תמי פעם נוספת לכיוון הנאשם, אשר היכה אותה במכת אגרוף כך שנפלה לארץ.

במענה לכתב האישום מיום 18.2.20 אישר הנאשם כי תמי הייתה בת זוגו, כמו גם את נוכחות השניים בקרבת המועדון. הנאשם כפר לחלוטין בעובדות האחרות (הן בכך שהשניים התווכחו והן במעשי האלימות המיוחסים לו). יודגש: בסיפא למענה שנמסר מפי באת כוחו של הנאשם, אישר הנאשם את דבריה. התיק נקבע להוכחות לחודש מרץ, אך המועד נדחה בשל מצב החירום, והעדויות נשמעו לבסוף ביום 2.8.20.

דין

2. לא ראיתי להפריד בין פרק הראיות לבין הדיון, כך שהעדויות והראיות תפורטנה בהתאם לצורך. למאשימה העידו שוטרת שראתה לדבריה את האירוע במלואו, רס"ר קטי אייזיק (להלן: קטי), ושוטר שראה לדבריו חלק מהאירוע, סמ"ר אלמוג טסה (להלן: אלמוג). כן הוגשו בהסכמה תקליטור ובו 2 סרטוני מצלמות אבטחה שתיעדו התרחשויות לפני ואחרי האירוע, אך לא את האירוע עצמו (ת/1), הודעת הנאשם (ת/7), דו"ח פעולה מאת מפקח אלעד בנעים (ת/6), דו"ח מעצר (ת/8), מזכרים שונים. הנאשם העיד להגנתו, וכך גם תמי, וכן הוגש תרשים שנערך על ידי אלמוג במהלך הדיון (נ/1). מיד בתום הדיון נשמעו סיכומי הצדדים, במהלכן הגישה ההגנה את מפת האזור כפי שהוצאה על ידי ב"כ הנאשם מאתר "גוגל מפות" (נס/1).

3. קטי - עדת התביעה המרכזית, באותה עת סירת בתחנת משטרת ראשון לציון וכיום ראש משמרת סיור. תיארה כי הגיעה למקום (וכך גם שוטרים נוספים) בעקבות תלונה על קטטה במועדון, זאת ללא קשר לאירוע מושא כתב האישום. בזמן שהמתינה מחוץ למועדון שמעה צעקות, הסתובבה וראתה גבר סוטר בפניה של בחורה אשר נהדפה לאחור, חזרה לכיוונו, או אז שב הגבר והיכה את הבחורה בפניה, הפעם באגרופ, כשכתוצאה מכך נפלה האחרונה לארץ. תוך כדי ההתרחשויות פתחה קטי בריצה לכיוונם של השניים. כך עשו גם שוטרים נוספים שעצרו את הנאשם כחשוד בתקיפתה של תמי. בזמן המעצר הרחיקה קטי את תמי שניסתה להתקרב לכיוונו של הנאשם. בהמשך נלקח הנאשם לתחנה בניידת של קטי (מס' 447, להלן: הניידת).

לטענת ההגנה, קטי לא יכולה הייתה לזהות ממרחק בשעות הלילה את האירוע כפי שתיארה. בפסק דין שנימוקיו ניתנו בימים אלה ממש, ע"פ 3055/18 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (4.8.20, להלן: עניין אבו רקייק), נקבעה הלכה באשר לאופן בו יש לבחון ראיית זיהוי. אמנם, בשונה מעניין אבו רקייק, כאן אין מדובר בטענה לטעות בזיהוי כי אם בטענה לטעות בהבנת הסיטואציה, ואולם דומה שכוחם וחשיבותם של המבחנים רלוונטי גם במצב זה. כך נקבע:

"כדי לגשת למלאכה נראה לי שנכון יהיה להסתייע במבחן כפול - פנימי וחיצוני. המבחן הראשוני הוא בחינה פנימית של עדות הזיהוי. השני, בחינה חיצונית. הראשון יחייב כניסה לתוך פרטי העדות: מידת בהירותה, קיומן של סתירות או היעדרן, תוכן העדות ובאיזה מידה בית משפט מאמין שהעד מתאר את מה שאכן ראו עיניו. לא הרי עד שטען כי הוא בטוח בעדותו ב-"30%" כהרי עד שבטוח בעדותו ב-"99%". בית המשפט יכול לדחות את עדותו של עד מזהה על פי המבחן הפנימי, כגון קביעה שהעד מטעם התביעה משקר וכלל לא היה במקום הזיהוי. במקרה כזה העדות לא תסייע

לתביעה.

ברם, אף אם העדות מתקבלת מבחינה פנימית, עדיין יש צורך במבחן השני - בחינה חיצונית. דרכה בית משפט בוחן, בהנחה שהעד אומר אמת, מה המשמעות שיש לתת לעדות ומשקלה: נתונים אישיים של העד, נסיבותיו אירוע הזיהוי, היכרות מוקדמת בין העד לחשוד, תנאי הראות והתאורה, המרחק והזווית ממנה בוצעה הזיהוי ועוד. ודוגמה אחרונה - האם יש בתהליך הזיהוי פגם שעלול להפחית ממשקלו. כך למשל, עד שזיהה את הנאשם לאחר ששמע את שמו מידי המשטרה או מגורם אחר. כל אלה יכולים להצביע על כך שגם אם העדות צולחת את המבחן הפנימי, עדיין בטעות יסודה: ודוקו - בטעות ולא בשקר, דהיינו החלטה מכוונת שלא לומר את האמת. "במצב כמו כאן... שהעד המזהה חפץ לומר את האמת ומאמין בעדותו - יש להתמקד בעיקר בקושי השני והוא האם חרף רצונו של העד לדייק, טועה הוא" (ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.12.2011) (להלן: עניין פרעוני)). השוו בנוסף: ע"פ 9040/05 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (7.12.2006); ע"פ 8902/11 חזיה נ' מדינת ישראל, פסקאות 49-50 (15.11.2012) (להלן: עניין חזיה)).

במהלך עדותה של קטי הוצגו לה שני סרטוני מצלמות אבטחה שתיעדו את המתרחש באזור (ת/1). סרטון ראשון - "רובע עסקים רחבת אירועים מתנייעת" (להלן: הסרטון הראשון), בו נראית קטי עומדת בחזית הניידת עם שוטרים נוספים, ומיד בתחילת הסרטון (מונה 00:03) התבוננה שמאלה ופתחה בריצה לכיוון האירוע. בסרטון שני - "רובע פנורמית רחבת אירועים" (להלן: הסרטון השני), נראית בתחילה רחבה גדולה ריקה מאדם. במונה 00:11 נראים מספר שוטרים מפילים את הנאשם לארץ ואוזקים אותו. תוך כדי כך התמללה הרחבה באנשים נוספים. קטי נראית מנסה להרחיק את תמי (מכנסיים שחורים וחולצה לבנה) מלהתקרב לנאשם ולשוטרים שהקיפו אותו. במונה 01:06 נראים שוטרים והנאשם צועדים בחזרה לכיוון ממנו הגיעו השוטרים, ובעקבותיהם עזבו גם האנשים הנוספים. חזרה לסרטון הראשון: במונה 01:28 נראים שוטרים והנאשם מגיעים לכיוון הניידת ובהמשך לכך הנאשם מוכנס לתוכה.

4. עדותה של קטי בבית המשפט הייתה בהירה ועקבית והשתלבה היטב עם הראיות הנוספות, כפי שיפורט. היא סיפרה כיצד הסתובבה למשמע צעקות (אותן שמעה חרף רעש כללי שהיה במקום, לעדותו של אלמוג, רעש המתיישב עם הכמות הגדולה של נוכחים בסרטון הראשון), ראתה את אירוע האלימות המתואר לעיל, ותוך כדי כך החלה בריצה לכיוון האירוע, כנדרש משוטרי משטרת ישראל האמונים על חתירה למגע. התיאור שהובא מפיה של קטי תואם לתיעוד המצולם בסרטון הראשון - מבט לאחור וריצה מידית, כשבעקבותיה שוטרים נוספים. ההגנה ניסתה לשכנע בקיומו של קושי לזהות את אירוע האלימות לנוכח השעה המאוחרת והמרחק - שלא נאמד - בין המקום בו עמדה קטי לבין זירת התרחשות האירוע האלים. קטי התמודדה באופן ראוי להערכה עם חקירה נגדית אינטנסיבית, ועדותה נשמעה מהימנה ומדויקת. לשאלות בדבר המרחק בין מקום הצפייה (ליד הניידת) לבין זירת האלימות, או לפרק הזמן שלקח לה להגיע לשם, לא ידעה להשיב אמנם, אך עמדה על כך שראתה את ההתרחשות באופן בו תוארה, וחזרה על גרסתה זו באופן עקבי. לשאלה כיצד יכולה הייתה לראות את האירוע בשעת לילה מאוחרת, השיבה כי המקום מואר בתאורת רחוב - תיאור המתיישב היטב עם האזור כפי שנראה במצלמות האבטחה (אם כי, כזכור, זירת האלימות עצמה איננה מצולמת).

אשר למרחק בין נקודת התצפית לבין מקום ביצוע המעצר, אני קובע כי מדובר במרחק קצר ביותר, וניתן ללמוד על כך מחישובי הזמנים בסרטונים. קטי פתחה בריצה במונה 00:03 בסרטון הראשון. אירוע המעצר בסרטון

השני (נומרטור נפרד) החל במונה 00:11, ונמשך עד מונה 01:06 (אז נראים הנאשם ושוטרים עוזבים את המקום), משמע, אירוע המעצר נמשך 55 שניות. הנאשם והשוטרים נראים מגיעים לניידת בסרטון הראשון במונה 01:28, משמע, 01:25 דקות לאחר שקטי עזבה את המקום בריצה. אם נחסיר מכך 55 שניות של טיפול באירוע המעצר, נותרו 30 שניות הכוללות הן את זמן הריצה של קטי והשוטרים לכיוון האירוע, והן את הצעידה של השוטרים והנאשם בחזרה לכיוון הניידת. נתונים אלה משתלבים עם טענתה של קטי כי המרחק בין נקודת התצפית לבין זירת האלימות הוא כזה שאיפשר לה לראות את ההתרחשות בעיניה. מכאן, התייעוד במצלמות האבטחה: הן התוכן (האופן בו נראתה קטי מסובבת את ראשה ואז פותחת בריצה), הן מצב התאורה במקום, הן מסגרת הזמנים - כל אלו מתיישבים עם עדותה של קטי ומחזקים אותה. לכך נוסיף את העובדה - שאינה שנויה במחלוקת, כי אין היכרות מוקדמת כלשהי בין קטי לבין בני הזוג, וכי אין טענה שמי משוטרי התחנה מכיר את הנאשם או מעוניין להרע לו, ולמדנו כי לקטי אין סיבה להעליל על הנאשם ולהפלילו על לא עוול בכפו. עדותה של קטי נמצאה זהירה, עקבית, מדויקת ומהימנה, ותוכנה מקובל עליי.

5. עדותו של אלמוג הייתה קצרה ותמציתית, ולו עמדה בפני עצמה, לא היה בה די כדי להרשיע את הנאשם, אף לא בחלק העובדתי שתואר על ידי אלמוג - תקיפתה של תמי בסטירה. אלמוג זכר פרטים מעטים מאד מהאירוע, וגם על רקע ההסבר שנתן, בדבר אירועים רבים בהם השתתף, מצופה היה משוטרי יסודי כי דו"ח הפעולה שכתב (ולא הוגש) יכלול תיאור מפורט יותר מהעדות הלקונית שנשמעה בפניי. עם זאת, בהינתן העדות המפורטת והמהימנה שנמסרה מפיה של קטי, ובהינתן החיזוקים מסרטוני מצלמות האבטחה, מצאתי לקבוע כי עדותו של אלמוג מהווה חיזוק נוסף לעדותה של קטי. כך, אלמוג סיפר כי עוד מתוך הניידת בה נסע ראה גבר סוטר לבחורה. הוא העיד על ההמולה והרעש במקום (למרות זאת שמעה קטי צעקות שבעקבותיהן חזתה באירוע). בהמשך לכך ובהתאם להנחיה שקיבל מקטי, אסף את תמי לתחנת המשטרה, כשבדרך סיפרה לו את גרסתה לאירוע. ב"כ הנאשם ביקשה להיבנות מהלקונית בעדותו של אלמוג ומחוסר ההלימה בינה - ראה סטירה בלבד, ללא תקיפה באגרופ וללא נפילה של הבחורה לארץ, לבין עדותה של קטי. דעתי שונה. אמנם, המשקל שיינתן לעדותו של אלמוג בפני עצמה איננו גבוה, אך די בו כראיית חיזוק לעדותה של קטי.

6. הנאשם: מצאתי את עדותו של הנאשם לפניי בלתי מהימנה באורח קיצוני, עדות שכל כולה סתירות ופירויות, גרסאות מתפתחות ומשתנות העומדות בסתירה זו לזו, ובניגוד בולט לדבריו של הנאשם בחקירתו במשטרה. אם ניתן להצביע על מקום בו שקרי נאשם מהווים חיזוק לראיות התביעה, אין ספק שעדותו של הנאשם היא דוגמא מובהקת לכך.

גרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/7) ממוקדת ובהירה: תמי היא בת זוגו עד יומיים עובר לאירוע. כשנאמר לו שמריח מאלכוהול ונשאל כמה שתה השיב: "ת. בקבוק ו... של וודקה אבל אני זוכר טוב מאד מה עשיתי. אני שמונה שנים ככה. ש. שמונה שנים ככה מה? ת. בליין יוצא כל יום למועדונים, גם אם ח(ו)לה וגם אם גוסס. ש. ומה אתה בא להגיד בזה? ת. שאני יודע טוב מאד מה עשיתי ומה לא עשיתי". על תמי: נפרדו כי "היא אובססיבית". על מעשיה של תמי במועדון: "ת. באה לדעת איפה אני. ש. נו ונפגשתם שם וישבתם יחד? ת. לא נפגשנו שם, עמדתי ללכת בסביבות השעה 03:00, ראיתי אותה במועדון ויצאתי היא יצאה אחריי מהמועדון והייתה איתי איזה בת דודה של חבר ותמי באה להתקרב לעברה אז הזזתי אותה עם היד ואמרתי לה או "תעופי מפה" או "הלוי מה את מתקרבת". ש. וזהו זה מה שהיה? ת. כן. ש. תקפת אותה חוץ מהדחיפה? ת. לא וגם לא דחפתי אותה, הזזתי אותה". ולגבי מעשיה של תמי כלפיו: "ש. תמי תקפה אותך? ת. לא. ש. תמי טוענת שהיא נתנה לך בעיטה לבטן? ת. מה? תמי? לא נראה לי שעשתה

דבר כזה. אולי אני לא זוכר". להלן יובאו גרסאותיו המשתנות של הנאשם, אותן יש להשוות לגרסתו הראשונית במשטרה, ובינן לבין עצמן:

7. בית המשפט גרסה מס' 1 (חקירה ראשית): הנאשם שכב על הבמה, ראשו מונח על בת הדודה של החבר אושרי (להלן: הידידה) אשר ישבה לצידו, עיניו עצומות, לא היה בטוח אם קיבל מכה, ובתגובה הניף את ידו הימנית כלפי מעלה. רק לאחר שנחקר במשטרה הבין שתמי בעטה בו (פרו' עמ' 32 ש' 29 - עמ' 33 ש' 23). נזכיר, נתונים שכל כולם גרסה כבושה שלא בא זכרה בחקירה, ואף לא במענה לכתב האישום.

בית המשפט גרסה מס' 2 (עדיין חקירה ראשית): נשאל לגבי גרסתו במשטרה (שאיננה מתיישבת עם עדותו בבית המשפט): "ש. מה אמרת במשטרה ביחס לבעיטה של תמי? ת. אמרתי שהיא לא בעטה, לא רציתי להפיל אותה ולגרום לה לבלגנים. אם חד הורית. לא רציתי לסבך אותה. בית המשפט: אתה אמרת כאן שבכלל לא ידעת שתמי בעטה בך עד אחרי החקירה במשטרה. עכשיו אתה מספר שבחקירה במשטרה לא אמרת שתמי בעטה בך כי לא רצית לסבך אותה. מה נכון, מה שאמרת קודם או מה שאתה אומר עכשיו? ת. מה שאני אומר עכשיו, היא נתנה לי בעיטה ולא רציתי לסבך אותה" (פרו' עמ' 34 ש' 17-23).

בית המשפט - חזרה לגרסה מס' 1 (עדיין חקירה ראשית): "בית המשפט: אז למה עמדת וסיפרת סיפורים עכשיו? ת. מה זאת אומרת? בית המשפט: כי אתה אומר לא הבנתי שהיא בעטה בי, הבנתי את זה אחרי החקירה במשטרה. מה נכון? ת. היא נתנה לי בעיטה, אני יודע שהיא נתנה לי בעיטה. בית המשפט: מתי הבנת שהיא נתנה לך בעיטה? ת. כשכבר עברתי את החקירה" (פרו' עמ' 34 ש' 24-30).

בית המשפט - חזרה לגרסה מס' 2 (עדיין בחקירה ראשית): "בית המשפט: אתה שוב אומר שהבנת את זה רק כשכבר עברת את החקירה. תסביר לי בדיוק באיזה נקודה הבנת שתמי בעטה בך? ת. שהנפתי את היד ככה (מדגים הנפה). בית המשפט: באיזה זמן הבנת שתמי בעטה בך, כי בשטח לא הבנת את זה. ת. בשטח הבנתי את זה, בחקירה לא סיפרתי את זה. בית המשפט: זאת אומרת שבתחילת העדות שלך בבית המשפט לא אמרת את האמת, כי סיפרת שלא הבנת את זה בשטח, אלא רק בחקירה במשטרה. ת. אולי לא הסברתי את עצמי נכון. בית המשפט: אתה הבנת בשטח שתמי בעטה בך? ת. כן. בית המשפט: אתה בטוח שבשטח הבנת שתמי בעטה בך? ת. כן. בית המשפט: מתי בשטח? ת. כשהרמתי את היד הבנתי שקיבלתי מכה ממנה" (פרו' עמ' 35 ש' 1-14).

8. כמות האלכוהול ששתה הנאשם: "ש. זה נכון להגיד שהיית שיכור באירוע? ת. לא. שתיתי בקבוק בירה, כוסית וודקה, היה לי ראש אני לא אגיד שלא. ש. בחקירה שלך במשטרה אמרת ששתית בקבוק ו.. של וודקה, מעל בקבוק, אני מפנה לת/7 שורה 11 בעמוד השני. בקבוק ו.. של וודקה ואני זוכר טוב מאוד מה עשיתי. ת. בקבוק בירה וכוסית וודקה, ואני זוכר טוב מאוד מה עשיתי. ש. אבל לא אמרת את המילה בירה. ת. אני אמרתי. ש. ולא אמרתי את המילה כוסית. ת. אמרתי. ש. אמרת וזה לא נרשם? זה מה שאתה אומר? ת. אני לא יודע מה מופיע" (פרו' עמ' 37 ש' 25 - עמ' 38 ש' 2).

פגישה עם תמי במועדון: "בית המשפט: מה שהקראתי לך עכשיו מתוך החקירה שלך אתה לא אמרת? ת. לא, ואני אגיד לך עוד משהו, אני לא ראיתי אותה בכלל במועדון" (פרו' עמ' 41 ש' 20-21. נזכיר: בחקירתו במשטרה מסר שראה את תמי במועדון והיא יצאה בעקבותיו).

התנהגותה של תמי: "ש. אבל תמי התקרבה לעברה נכון? ת. לא חושב. ש. אתה היית באירוע אתה יודע, רק אתה יודע את זה, תמי התקרבה לעברה? ת. התקרבה לעברנו. ש. לבת דודה של החבר? ת. אני הייתי עליה, היא באה לעברנו" (פרו' עמ' 40 ש' 10-15. ונזכיר, בחקירתו במשטרה מסר כי "היא יצאה אחרי מהמועדון והייתה איתי איזה בת דודה של חבר ותמי באה להתקרב לעברה אז הזזתי אותה עם היד ואמרתי לה או "תעופי מפה" או "הלו מה את מתקרבת").

עומת במישורין עם הודאתו במשטרה כי דחף את תמי: "ש. לא הזזת את תמי מלהתקרב לבת דודה? ת. לא, הדבר היחיד שעשיתי זה להרים את היד וזה כל האירוע" (פרו' עמ' 41 שו' 3-4). בהמשך לכך טען כי כלל לא אמר את הדברים שנרשמו מפיו במשטרה, ומנגד דברים אחרים שאמר, לא נרשמו (פרו' עמ' 41 ש' 18-21, ש' 31-32).

כלל לא הבין שמנהל משפט ("משחק בכאילו"): "ש. כשקראת את החקירה לא ראית שיש דברים שונים? ת. הראש שלי לא במקום כבר כמה שבועות. ש. אתה יודע שכתב האישום הזה הוגש לפני למעלה משנה? ת. אני לא ידעתי שזה כתב אישום. אני יודע שאני מנהל דיונים" (פרו' עמ' 42 ש' 8-11). "בית המשפט: למה במענה שלך לכתב האישום מיום 18/2/20 לא סיפרת שתמי בעטה בך? ת. אמרתי, לא רציתי לסבך אותה. בית המשפט: אחרי שקיבלת כתב אישום עדיין לא רצית לסבך אותה? ת. אני לא הבנתי שאני בכתב אישום. בית המשפט: אני מקריא לך את דברי עורכת הדין שלך. "הקראתי והסברתי לנאשם את כתב האישום", ואני מקריא לך את הדברים שלך לפרוטוקול "אני מאשר את דברי באת כוחי". האם עדיין אתה רוצה לומר שבמועד התשובה לכתב האישום לא הבנת שהוגש נגדך כתב אישום? ת. אני לא הבנתי שזה כתב אישום באמת" (פרו' עמ' 43 ש' 18-25).

9. בית המשפט - גרסה מס' 3: "בית המשפט: אתה הנפת את היד ואז היא החליקה מהבמה? ת. כן כי היינו על הקצה. בית המשפט: למה היא צריכה להחליק מהבמה אם אתה לא פוגע בה? ת. היא החליקה עם העקבים" (פרו' עמ' 42 ש' 22-25).

בית המשפט - גרסה מס' 4 (בחקירה חוזרת): "ש. אמרת בחקירתך הנגדית שהמכה שחשת זה בעצם הבעיטה. לא הבנתי וגם כנראה עלה בנגדית, מתי הבנת שהמכה היא בעיטה? ת. אחרי שעשיתי... קיבלתי מכה, עשיתי ככה [הדגמה של הנפת יד], תמי הייתה מולנו, וקודם כול היא רצתה לתת עוד פעם בעיטה, ואז קמתי, היא הלכה אחורה והחליקה" (פרו' עמ' 49 ש' 5-8).

בית המשפט - חזרה מגרסה מס' 4: "בית המשפט: עכשיו יש לנו גרסה חדשה שלא הופיעה בשום מקום, לא רק במשטרה, אלא גם בעדות שלך היום, שאמורה הייתה להסתיים עכשיו. לא בחקירה הראשית ולא בחקירה הנגדית. עכשיו אתה מספר פעם ראשונה שתמי רצתה לתת לך עוד בעיטה. ת. אני לא יודע בדיוק. היא התקרבה עוד פעם. זה

החלק שכנראה אמרתי - שוב, אתה מדבר איתי על לפני שנתיים, אני מנסה להיזכר - זה הסיבה שכנראה אמרתי שהיא ניסתה להתקרב אלינו. עכשיו אחרי שנתיים אני מנסה להיזכר. בית המשפט: ספר לנו מה היה שם. ת. שכבתי על בחורה, עצמתי עיניים, קיבלתי בעיטה, הנפתי את היד, היא נפלה, באתי לקום ואזקו אותי. זה הסיפור. בית המשפט: עכשיו, התעלמת בתשובה האחרונה שלך מהטענה שסיפרת לנו לפני רגע שתמי התקרבה אליך פעם שנייה כדי לבעוט בך. ת. אני לא בטוח שזה היה לבעוט. בגלל זה עניתי על התקרבו כנראה. על הקטע שהיא התקרבה. זה החלק שבדיוק התחלתי לקום" (פרו' עמ' 49 ש' 9-21).

10. אין דרך יפה או נעימה לומר זאת: הנאשם התגלה כמי שהאמת רחוקה מלשמש נר לרגליו. אמרתי משתנות, מתפתלות, מתהפכות, סותרות עצמן פעם אחר פעם. יותר מכך, אין מדובר בנוכל מתוחכם שטענותיו מצריכות בירור מעמיק. הסבריו כה מופרכים - דבר והיפוכו באותו משפט ממש, עד כי ממצאי האמת כמעט צפים מאליהם מתוך בליל דבריו והגיגיו של הנאשם. אם כבר, גרסתו במשטרה, ממנה כה ניסה להרחיק עצמו, קרובה לאמת כפי שתוארה על ידי קטי: תמי ניגשה לידידתו (לאחר שהנאשם ניסה לחמוק מהמועדון מבלי להיתקל בתמי), או אז פנה אליה בבוז, לדבריו דחף אותה, אך בפועל סטר לה, ובהמשך לכך היכה בפניה באגרוף והיא נפלה.

11. עדותה של תמי: מחזקת את הטענה שהנאשם ראה אותה במועדון, בתואם לגרסתו במשטרה ובשונה מעדותו לפני (פרו' עמ' 65 ש' 14-17). מעדותה ניכר במובהק כי מדובר במי שתעשה כל שביכולתה להגן על הנאשם מפני האישומים המיוחסים לו, ללא קשר לכך שנפרדו לפני כשנה ומחצה: "אני תמיד אגן עליו. את האמת אבל, אני תמיד אגן עליו" (פרו' עמ' 52 ש' 22). "ש. אפשר להגיד שהאהבה שלך הייתה כל כך מוחלטת שהיית מוכנה לסלוח לו על הכל העיקר שתהיו ביחד? ת. כן. ש. זה נכון שאם באופן טבעי היית מפלילה את דניאל אין סיכוי שהוא היה חוזר אלייך נכון? ת. לא יודעת מה הוא חושב. ש. זה לא קו אדום? ת. אני יודעת שדניאל לא אוהב את הדברים האלה אבל אני לא יודעת מה הוא היה חושב. ש. האם נכון להגיד שהשטרים הגיעו מאוד גוננת על דניאל? ת. כן. ש. היה חשוב לך להילחם ולצעוק שהוא לא עשה לך כלום? ת. הוא לא עשה לי כלום. אמרתי שהוא הניף את היד. ש. נכון שהיה חשוב לך שגם דניאל ידע שאת לא מסרת לשטרים שהוא הכה אותך נכון? ידעת שגם הוא ידע את זה? ת. נכון. ש. בעיניים של אז, של תמי במועד האירוע, מבחינתך לקחת את האירוע עלייך העיקר שלא יעצרו את דניאל? ת. העיקר שלא יעצרו את דניאל, כן" (פרו' עמ' 55 ש' 2-18). וראו גם פרו' עמ' 56 ש' 14-18, עמ' 62 ש' 1-8, עמ' 63 ש' 6-7.

עדותה של תמי ממחישה באופן ברור ומובהק עד כמה האהבה לעתים עיוורת. היא הכחישה (כמי שמגוננת באופן מוחלט על הנאשם) כי הלה פגע בה פיזית, אך עדותה לגבי האירוע, כי הנאשם הניף את ידו לכיוונה ואז נפלה, יותר ממתיישבת עם עדותה המהימנה של קטי. פרט לממצאים שנתמכו בראיות אחרות, לא ניתן לתת אמון בגרסתה של תמי, שהצהירה מפורשות כי גוננה בעבר על הנאשם, כי היא מגוננת עליו כיום, וכי תמשיך לגונן עליו בעתיד ככל שיידרש. אינני יודע האם, כטענתה, מדובר במי שמעולם לא פגע בה פיזית, אך לבטח אין בידי לקבל את עדותה לפיה לא פגע בה באירוע מושא כתב האישום. עסקינן באהבה חסרת גבולות, "עיוורת" להתנהגותו הגסה והאלימה של הנאשם כלפיה.

מסקנה

12. המאשימה הציבה ראייה מרכזית - עדת ראייה (קטי) אשר ראתה בעיניה את האירוע האלים במלואו. בחינת העדות בהתאם למבחנים שנקבעו בעניין אבו רקייק מגלה כי במבחן הפנימי מדובר בעדות מהימנה, ואילו במבחן החיצוני מדובר בעדות הנתמכת במכלול רחב של ראיות מסייעות ומחזקות המתיישבות עמה ומשתלבות איתה היטב: עדותו של אלמוג, תיעוד מצלמות האבטחה, הודעתו של הנאשם במשטרה, גרסאותיו השקריות של הנאשם בעדותו במשפט, עדותה של תמי. מכלול הראיות הללו מבסס תשתית ראייתית מוצקה ומובהקת להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. איני מקבל את טענת ההגנה לקשיים בראיות התביעה, או למחדלי חקירה. אמנם, נכון הדבר שניתן היה לבצע חקירה מקיפה יותר, ולנסות לאתר עדי ראייה נוספים לאירוע. ואולם, בהינתן עוצמת התשתית הראייתית שהוצגה במשפט, אני קובע שלא היה בכך כדי לשנות את מארג הראיות, הדבר לא פגע בהגנתו של הנאשם, וממילא אין בכך כדי להקים ספק סביר בשאלת אשמתו.

בהיעדר מחלוקת משפטית כי העובדות המיוחסות לנאשם מקימות את העבירה המפורטת בכתב האישום, ומשעובדות אלו הוכחו, אני מורה על הרשעת הנאשם בעבירת תקיפה סתם בנסיבות מחמירות - בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים